

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Obo/7/2015
Identifikačné číslo spisu:	1003897997
Dátum vydania rozhodnutia:	20.04.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivana Izakovičová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:1003897997.4

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Ivany Izakovičovej a členiek JUDr. Beaty Miničovej a JUDr. Eleny Krajčovičovej v spore žalobcu: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpeného advokátskou kanceláriou Šiška & Partners s. r. o., so sídlom Palisády 33, 811 06 Bratislava, IČO: 36 861 961, za ktorú koná ako konateľ a advokát JUDr. Karol Šiška, proti žalovanej: E. A., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Q. XXXX/XA, XXX XX B., zastúpenej advokátskou kanceláriou LEGAL POINT s.r.o., so sídlom Nemocničná 979, 017 01 Považská Bystrica, IČO: 47 253 495, v mene ktorej koná konateľka a advokátka JUDr. Lucia Bušfy, o zaplatenie 104.487,65 Eur (3.147.795,- Sk) s príslušenstvom, na odvolanie žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 12. novembra 2014, č. k. 10Cbs/4/2003-996 v znení opravného uznesenia Krajského súdu v Bratislave zo dňa 15. decembra 2014, č. k. 10Cbs/4/2003-1007, takto

rozhodol:

I. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 12. novembra 2014, č. k. 10Cbs/4/2003-996 v znení opravného uznesenia Krajského súdu v Bratislave zo dňa 15. decembra 2014, č. k. 10Cbs/4/2003-1007, z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo dňa 12. novembra 2014, č. k. 10Cbs/4/2003-996 v znení opravného uznesenia Krajského súdu v Bratislave zo dňa 15. decembra 2014, č. k. 10Cbs/4/2003-1007 konanie v časti o zaplatenie 8.602,- Eur spolu so 14 % p. a. úrokom od 02.12.2002 do zaplatenia, zastavil. Žalovanej uložil povinnosť zaplatiť 95.617,88 Eur spolu so 14 % p. a. úrokom od 02.12.2002 do zaplatenia žalobcovi, a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, pričom vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Ďalej žalovanej uložil povinnosť zaplatiť náhradu trov konania žalobcovi vo výške 35.157,11 Eur, k rukám právneho zástupcu žalobcu, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Zároveň žalovanú súd zaviazal zaplatiť 2.043,66 Eur na náhradu podaného znaleckého posudku, na účet súdu: SK32 8180 0000 0070 0014 2342, SPSRSKBA, variabilný symbol: 1020299614, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

2. Žalobca sa svojou žalobou doručenou súdu dňa 21.03.2003 domáhal voči žalovanej zaplattenia sumy vo výške 3.147.795,- Sk spolu so 14 % p. a. úroku od 02. 12. 2002 do zaplattenia, z titulu náhrady škody podľa ust. § 373 Obchodného zákonníka. Podľa názoru súdu prvej inštancie žalovaná v pozícii konateľky žalobcu porušila pravidlá odmeňovania, keď si určila a vyplatila mzdy a odmeny v neoprávnenej výške. K uvedenému záveru súd prvej inštancie dospel na základe znaleckého posudku č. 1/2013 a Dodatku č. 1 k znaleckému posudku č. 1/2013, vypracovaného znalcom Ing. Lenkou Kováčovou (ďalej len „znalecký posudok“). Súd prvej inštancie skonštatoval, že zo znaleckého posudku vyplýva rozdiel medzi sumou, ktorú žalovaná zadala k preplateniu svojich mesačných mzdových náležitostí a sumou, ktorú si podľa špecifikácie žalobcu žalovaná mala zadať k preplateniu v spornom období. Z vykonaného dokazovania nemal súd prvej inštancie za preukázané, že by konanie žalovanej podliehalo, resp. bolo spôsobené v dôsledku okolností vylučujúcich protiprávnosť v zmysle ust. § 373 Obchodného zákonníka. Súd v súlade s ust. § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka priznal žalobcovi ním uplatnený nárok na úrok z omeškania a konanie v časti o zaplattenie 8.602,- Eur spolu so 14 % úrokom z omeškania podľa ust. § 369 ods. 1 O. s. p. zastavil. Nesúhlas žalovanej s čiastočným späťvzatím žaloby, z dôvodu požadovaného zamietnutia žaloby v celom rozsahu a zároveň to, že žalobca vychádzal z iných účtovných dokladov než, aké má žalovaná k dispozícii, žalovaná podľa názoru súdu prvej inštancie nijakým spôsobom nepreukázala. Súd prvej inštancie uvedené nevyhodnotil, ako vážny dôvod nesúhlasu, ktorý by v zmysle ust. § 96 ods. 2 OSP mal za následok nezastavenie konania. Vo zvyšku súd žalobu zamietol.

3. Žalovaná prostredníctvom svojho právneho zástupcu podala proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 12. novembra 2014, č. k. 10Cbs/4/2003-996 v znení opravného uznesenia Krajského súdu v Bratislave zo dňa 15. decembra 2014, č. k. 10Cbs/4/2003-1007 odvolanie. Ako dôvody odvolania žalovaná uviedla ust. § 205 ods. 2 písm. d/ a f/ O. s. p., podľa ktorého: d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

4. Žalovaná namietala nedostatočné zistenie skutkového stavu a arbitrárnosť hodnotenia dôkazov súdom prvej inštancie. Nakoľko v danej veci nebol správne zistený skutkový stav, podľa žalovanej došlo k nesprávnemu právnomu posúdeniu. Napriek tomu, že sa súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí odvolával na znalecký posudok, žalovaná poukázala na tvrdenie znalkyne, ktorá síce priznala každú zložku mzdy vo výške priznanej žalobcom, ale poznamenala, že ani žalobca tieto sumy, ktoré on sám priznal, nepodložil preukázateľne tak, aby bola zabezpečená ich čitateľnosť a samozrejmosť z uvedených výpočtov. Vzhľadom na uvedené žalovaná skonštatovala, že výška škody nie je bez akýchkoľvek pochybností vypočítaná správne, jasne a určite.

5. K nedostatočne zistenému skutkovému stavu prispelo aj to, že súd prvej inštancie odmietol vykonať dôkazy (opätovný výsluch p. Málkovej a p. Ceizelovej), ktoré navrhla žalovaná ako aj skutočnosť, že žalobca v konaní nepredkladal originálne listiny ako dôkazy. S prihliadnutím na uvedené žalovaná namietala závery uvedené v znaleckom posudku, ktorý nebol založený na originálnych dokladoch.

6. V rámci námietky nesprávneho právneho posúdenia žalovaná zdôraznila, že sa konajúci súd nevysporiadal s jednotlivými právnymi vzťahmi, kde žalovaná vystupovala ako zamestnanec (na základe Manažerskej zmluvy), konateľ (na základe vymenovania do funkcie valným zhromaždením) a mandatár (na základe Mandátnej zmluvy). Súd prvého stupňa tieto právne vzťahy podľa žalovanej neposúdil podľa príslušných právnych predpisov, ktorým bol v prípade zamestnaneckého vzťahu Zákonník práce a výkon funkcie konateľa a mandátára podľa Obchodného zákonníka. V odvolaní žalovaná argumentovala tým, že je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku a v konečnom dôsledku aj v hrubom rozpore s dobrými mravmi, ak sa žalobca dovoľáva práva na náhradu škody v dôsledku bežnej obchodnej praxe, ktorá bola medzi stranami sporu zavedená. Z tvrdení žalovanej vyplýva, že jej jednotlivé úkony a podklady pre vyplácanie odmien alebo miezd boli odsúhlasené jediným spoločníkom žalobcu, preto neexistuje dôvod na pochybovanie o jej postupe. Pokiaľ žalobca neurobil opatrenia proti hroziacej škode vyplývajúcej zo zakročovacej povinnosti, žalovaná nie je povinná nahradiť škodu, ktorá vznikla v dôsledku nesplnenia tejto povinnosti žalobcom. Ďalej žalovaná zdôraznila, že počas doby jej pôsobenia u žalobcu, tento jej konanie nenamietal, až kým nedošlo k rozviazaniu pracovného pomeru dňa 20.05.2002. Žalovaná sa domnieva, že tvrdenia žalobcu o jemu vzniknutej škode v dôsledku konania žalovanej súvisia s jeho nesúhlasom o skončení ich vzájomnej spolupráce. Nakoľko bol žalobca v dôsledku vykonávaných pravidelných mesačných reportíngov informovaný o hospodárení žalobcu ako

aj o odplatách vyplácaných zamestnancom, podľa žalovanej s takýmto postupom súhlasil. Následné rozporovanie vyplatených finančných prostriedkov a požadovanie náhrady škody žalobcom od žalovanej považuje žalovaná za účelové.

7. Z odvolania žalovanej je zrejmé, že sa nestotožnila ani so súdom priznanou výškou úrokov z omeškania v sadzbe 14 % p. a., ktorá podľa nej nevyplyvala z vtedy platného právneho predpisu. Nakoľko odôvodnenie zo strany súdu prvej inštancie v tejto súvislosti absentuje, žalovaná považuje rozhodnutie súdu prvej inštancie za nepreskúmateľné, ktorým došlo k porušeniu jej ústavného práva na spravodlivé súdne konanie a žalobca týmto postupom súdu získa neprimeraný finančný prospech na úkor žalovanej.

8. V rámci svojich námietok žalovaná uviedla, že rozhodnutie súdu prvej inštancie nie je náležité odôvodnené, pričom sa súd nevysporiadal s jej námietkami uvedenými v stanovisku zo dňa 25.04.2014. Okrem iného z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie nie je zrejmé, z čoho súd vychádzal pri stanovovaní výšky sumy, ktorú žalobcovi priznal, teda 95.617,88 Eur. Vzhľadom na uvedené žalovaná zastáva názor, že napadaný rozsudok svojím odôvodnením, nezodpovedá požiadavkám kladenými na rozhodnutie v právnom štáte, ako ani požiadavkám, ktoré boli formulované Ústavným súdom SR v jeho nálezochoch (I. ÚS 114/08, I. ÚS 243/07).

9. Porušenie práva na spravodlivý proces žalovaná vidí v tom, že súd prvej inštancie viedol pojednávanie aj bez jej prítomnosti, nakoľko k potvrdeniu o dočasnej PN nebolo priložené podľa ust. § 119 ods. 3 O. s. p. vyjadrenie ošetrojúceho lekára, že jej zdravotný stav je neumožňuje zúčastniť sa na pojednávaní, o čom žalovaná nebola zo strany súdu prvej inštancie riadne poučená. Uvedené žalovaná považuje za odopretie spravodlivosti. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti žalovaná nesúhlasí ani s priznaním trov podľa ust. 142 ods. 3 O. s. p., ktoré je podľa nej nesprávne a neopodstatnené.

10. K odvolaniu žalovanej sa žalobca vyjadril a vo svojom vyjadrení uviedol, že s tvrdeniami žalovanej nesúhlasí, naopak sa stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie. Podľa názoru žalobcu súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí uviedol, ktoré skutočnosti považuje za preukázané, a preto bol skutkový stav zistený súdom prvej inštancie správne a riadne. V súvislosti s výškou priznanej škody žalobca poznamenal, že táto nebola súdom prvej inštancie odvodená výlučne zo znaleckého posudku, tento slúžil len ako podporný dôkaz. Žalobca je toho názoru, že v priebehu konania predložil všetky listinné ako aj ústne dôkazy, o ktoré svoj nárok opiera. Tvrdenie žalovanej, že základným a prvoradým predpokladom pre priznanie náhrady škody je výlučne preukázanie výšky škody žalobca odmieta a trvá na svojich predchádzajúcich vyjadreniach, podaniach a predložených listinných dôkazoch, z ktorých bol dostatočne preukázaný vznik škody, protiprávne konanie žalovanej a príčinná súvislosť medzi vznikom škody a protiprávnym konaním, čím sú dané všetky predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu.

11. Vo svojom vyjadrení žalobca ďalej uviedol, že žalovaná neoznačila jediný dôkaz, ktorý by ju oprávňoval na vyplatenie mzdy a odmeny nad rámec tvrdený žalobcom a neuviedla žiadne relevantné skutočnosti spôsobilé zbaviť ju zodpovednosti, čím neuniesla dôkazné bremeno. K navrhovanému opätovnému výsluchu svedkýň p. C. a p. F. žalobca zdôraznil, že tieto osoby sa nemohli vyjadrovať ku skutočnostiam, o ktorých nemali vedomosť a obsah znaleckého posudku je jedným z nich. V tejto súvislosti žalovaná opätovne neuniesla dôkazné bremeno tým, že nepreukázala, v akom zmysle by tieto svedkyne prispeli k riadnemu objasneniu veci.

12. Na tvrdenie žalovanej ohľadom predkladania falzifikátov ako listinných dôkazov žalobca poznamenáva, že pri vyhotovovaní znaleckého posudku mohla sama žalovaná predložiť znalkyni originály listinných dokumentov alebo iným spôsobom preukázať neoprávnenosť žalobcom uplatneného nároku. O tom, že znalkyňa vychádzala z falzifikátov žalovaná rovnako nepredložila žiadny dôkaz, čím opätovne neuniesla dôkazné bremeno.

13. Žalobca upriamil pozornosť na to, že si v konaní uplatnil náhradu škody podľa ustanovení Obchodného zákonníka, v zmysle ktorých je zodpovednosť za škodu objektívna a ten, kto škodu spôsobil sa nemôže spod tejto zodpovednosti vyviniť tým, že konal v dobrej viere. Predmetom konania je podľa žalobcu skutočnosť, že si žalovaná z pozície konateľky svojvoľne vyplatila sama sebe ako zamestnancovi a konateľovi finančné čiastky vo väčšom rozsahu, než na aký mala ako zamestnanec a konateľ právo podľa pravidiel odmeňovania stanovených žalobcom. Žalovaná porušila svoju povinnosť z pozície konateľky, nie z pozície zamestnanca, teda porušila svoju zákonnú povinnosť, ktorá jej vyplývala z obchodno-právneho vzťahu so žalobcom podľa Obchodného zákonníka ako mandatarovi, nakoľko nepostupovala pri zariadovaní záležitostí žalobcu s odbornou starostlivosťou a neuskutočňovala činnosť,

na ktorú sa zaviazala, podľa pokynov žalobcu (mandanta) a v súlade s jeho záujmami, ktoré poznala alebo musela poznať (ust. § 567 ods. 1. § 567 ods. 2 a ust. § 135a Obchodného zákonníka). Žalovaná porušila svoju povinnosť z pozície konateľky, keď nerešpektovala, resp. porušila pravidlá odmeňovania jasne stanovené u žalobcu, a to pokiaľ ide o určovanie a vyplácanie svojej mzdy ako zamestnankyne (výkonnej riaditeľky podľa Mandátnej zmluvy) a svojej odmeny ako konateľky. Inými slovami, ako konateľka si sama sebe ako zamestnancovi a konateľke vyplatila mzdu a odmeny v neoprávnenej výške.

14. Podľa vyjadrenia žalobcu je z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie zrejmé, že sa súd zaoberal obomi právnymi rovinami a náležite odôvodnil jednotlivé pracovné pozície, ktoré vykonávala žalovaná u žalobcu v danom období. Žalobca dodržiavanie vzájomných dohôd medzi žalobcom a žalovanou nepovažuje za súčasť poctivého obchodného styku. Žiadnu zaužívanú prax, na ktorú sa žalovaná odvoláva a snaží sa ňou vyvinúť zo svojho protiprávneho konania, si strany sporu medzi sebou nezaviedli a údajná prax nebola v priebehu konania žalovanou nijakým spôsobom preukázaná. Žalobca zdôrazňuje, že žalovaná počas konania nepreukázala, že by mala na vyplácanie neoprávnene nadhodnotených miezd a odmien súhlas kompetentnej osoby, resp. príslušného orgánu a pridržovala sa pokynov zástupcov českého spoločníka. Ďalej žalovaná nepreukázala, že by zástupcovia českého spoločníka mali každý mesiac k dispozícii účtovné doklady vrátane mzdových podkladov zamestnancov spolu s jej mzdovými dokladmi a v neposlednom rade ani to, že mala oprávnený nárok na vyplatenie akýchkoľvek súm než tých, ktoré uvádza žalobca.

15. Konštatovanie žalovanej, že si mal žalobca všimnúť jej konanie a zakročiť proti hroziacej škode žalobca posúdil ako uznanie protiprávnosti jej konania, ktorým sa zodpovednosť žalovaná snaží preniesť na žalobcu. Žalobca si podľa jeho názoru zakročovaciu povinnosť splnil bezodkladne potom, ako sa oboznámil s výsledkami auditu v roku 2002, resp. zistil hroziacu škodu a mal snahu sa so žalovanou mimosúdne dohodnúť. O existencii tzv. mesačných reportingov, na ktoré žalovaná vo svojom odvolaní poukazuje, žalovaná nepredložila žiadne relevantné dôkazy. Správa o výsledkoch hospodárenia žalobcu v 1. štvrtroku 2002 zo dňa 24.04.2002 obsahovala len sumarizáciu celkových nákladov žalobcu na mzdy a odmeny všetkých pracovníkov žalobcu za príslušný mesiac, pričom z nej nie je zrejmé, aké náklady boli vynaložené konkrétne na mzdu a odmeny žalovanej.

16. Úroky z omeškania si žalobca voči žalovanej uplatnil odo dňa uplynutia 15 - dňovej lehoty stanovenej vo výzve doručenej právnomu zástupcovi žalovanej dňa 15.11.2002 a pri stanovení výšky úrokov z omeškania vychádzal z ust. § 369 ods. 1 a ust. § 502 Obchodného zákonníka v znení účinnom do 31.01.2004, tzn. z obvyklých úrokov, ktoré poskytovali obchodné banky za úvery v mieste sídla dlžníka, teda v sadzbe 14 % p. a.

17. K námietke žalovanej ohľadom nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozhodnutia žalobca uviedol, že podľa jeho názoru odôvodnenie spĺňa náležitosti riadneho, zrozumiteľného a logického vysvetlenia priznaného nároku žalobcovi. Pojednávanie uskutočnené aj napriek neprítomnosti žalovanej z dôvodu PN žalobca nepovažuje za relevantný odvolací dôvod, nakoľko bola žalovaná zastúpená advokátom, preto poučenie zo strany súdu o nevyhnutnosti potvrdenia od lekára, že jej zdravotný stav jej neumožňuje dostaviť sa na pojednávanie, nie je relevantný. Výšku priznaných trov konania súdom prvej inštancie v prospech žalobcu považuje žalobca za správne vyčíslenú.

18. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (ďalej aj ako „odvolací súd“) [(ust. § 470 ods. 1, 4 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“)], po zistení, že odvolanie bolo podané včas (ust. § 362 ods. 1 C. s. p.), oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je možné podať odvolanie, bez nariadenia pojednávania, viazaný rozsahom odvolania, odvolacími dôvodmi a zisteným skutkovým stavom súdom prvej inštancie (ust. § 379, ust. § 380 ods. 1, ust. § 383 C. s. p.), prejednal odvolanie a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej je opodstatnené.

19. Vzhľadom k tomu, že odvolanie bolo podané pred 1. júlom 2016, t. j. za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení účinnom odo dňa 01.01.2015 (ďalej len „O. s. p.“), odvolací súd postupoval v zmysle ust. § 470 ods. 2 C. s. p., na základe ktorého právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

20. Krajský súd v Bratislave predchádzajúcim rozsudkom zo dňa 11. októbra 2004, č. k. 10Cbs/4/2003-142, rozsudkom zo dňa 15. marca 2007, č. k. 10Cbs/4/2003-239, rozsudkom zo dňa 13. novembra 2008, č. k. 10Cbs/4/2003-286 a rozsudkom zo dňa 17. júna 2010, č. k. 10Cbs/4/2003-334, žalobu zamietol (ďalej len „predchádzajúce rozsudky“). Odvolací súd predchádzajúce rozsudky zrušil a vec opakovane vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie z dôvodu, že považoval závery súdu prvej

inštancie za neúplne a nedostatočné. Svoje konštatovanie odvolací súd odôvodnil tým, že z predchádzajúcich rozsudkov súdu prvej inštancie nebolo zrejmé či sa jedná o porušenie povinnosti žalovanou vyplývajúcej z obchodnoprávneho vzťahu alebo občianskoprávneho vzťahu, nakoľko vznik zodpovednosti za škodu v zmysle ust. § 373 Obchodného zákonníka vyžaduje porušenie povinnosti z obchodného záväzkového vzťahu, alebo porušenie inej právnej povinnosti vyplývajúcej z Obchodného zákonníka. Zo spisu odvolací súd usúdil, že súd prvej inštancie nedostatočne preskúmal rozsah a obsah žalobcom tvrdených porušení povinností žalovanou ako zamestnanca a konateľa, resp. riaditeľky. Z uvedených dôvodov odvolací súd nebol toho názoru, že predchádzajúce rozsudky súdu prvej inštancie spĺňajú náležitosti odôvodnenia vyplývajúce z ust. § 157 O. s. p., a to s prihliadnutím ku skutočnosti, že súd prvej inštancie neuviedol, z čoho vychádzal pri konštatovaní (ne)oprávneného vyplatenia finančných nárokov žalovanej, v akej výške, vyhodnotenie jednotlivých svedeckých výpovedí ani či došlo k porušeniu povinností žalovanou v pozícii konateľky. Nakoľko súd prvej inštancie neodpovedal na otázky zásadného významu, odvolací súd predchádzajúce rozsudky posúdil ako nezodpovedajúce požiadavke plnej realizácie základného práva účastníka na spravodlivý proces.

21. Po vrátení veci Krajský súd v Bratislave vydal napadnutý rozsudok zo dňa 12. novembra 2014, č. k. 10Cbs/4/2003-996 v znení opravného uznesenia Krajského súdu v Bratislave zo dňa 15. decembra 2014, č. k. 10Cbs/4/2003-1007, v ktorom sa priklonil k argumentácii žalobcu, a dospel k záveru, že žalovaná ako konateľka žalobcu porušila pravidlá odmeňovania tým, že si určila a vyplatila mzdy a odmeny v neoprávnenej výške, čo bolo preukázané znaleckým posudkom. Zo znaleckého posudku mal súd prvej inštancie za preukázané, že medzi sumou, ktorú žalovaná zadala k preplateniu svojich mesačných mzdových náležitostí a sumou, ktorú si podľa špecifikácie žalobcu žalovaná bola oprávnená zadať k preplateniu v spornom období, vznikol rozdiel. V súvislosti s okolnosťami vylučujúcimi zodpovednosť súd prvej inštancie uviedol, že ich existencia pri zadávaní podkladov k výpočtu miezd a odmien žalovanej v tomto prípade preukázaná nebola. Súd prvej inštancie zároveň priznal žalobcovi úrok z omeškania v ním uplatnenej výške.

22. Odvolací súd napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 12. novembra 2014, č. k. 10Cbs/4/2003-996 v znení opravného uznesenia Krajského súdu v Bratislave zo dňa 15. decembra 2014, č. k. 10Cbs/4/2003-1007 považuje za predčasný.

23. V rámci rozhodovacej činnosti odvolací súd z obsahu spisu zistil, že žalovaná bola zamestnancom žalobcu na základe menovacieho dekrétu zo dňa 01.01.2001. Ako zamestnanec žalovaná vykonávala funkciu výkonného riaditeľa a prokuristu u žalobcu, a to na základe Manažerskej zmluvy zo dňa 26.04.2001 (č. 1. 12 spisu) (ďalej len „Manažerska zmluva“). V zmysle Manažerskej zmluvy jej za výkon uvedených funkcií prináležala mzda, ktorá sa skladala z pevnej a pohyblivej mzdy. Pevná mzda predstavovala sumu vo výške 55.000,- Sk brutto mesačne, ktorá sa vyplácala zamestnancovi v termíne výplaty mzdy za predchádzajúci kalendárny mesiac. Pohyblivá mzda predstavovala sumu vo výške 20.000,- Sk brutto mesačne, pričom jej vyplatenie záviselo od hodnotenia práce zamestnanca a dosiahnutia stanoveného ekonomického výsledku zamestnávateľa (žalobcu). K splatnosti pohyblivej mzdy podľa Manažerskej zmluvy došlo v najbližšom výplatnom termíne po vykonaní ročného hodnotenia konateľom zamestnávateľa. Dňa 18.10.2001 bol medzi žalobcom a žalovanou k Manažerskej zmluve uzavretý Dodatok č. 1, z ktorého vyplývalo, že žalovaná v pozícii zamestnanca už vykonáva výlučne funkciu výkonnej riaditeľky. Následne bol k Manažerskej zmluve dňa 27.12.2001 uzavretý Dodatok č. 2 (ďalej len „Dodatok č. 2“), ktorým došlo k zmene pevnej mzdy na sumu vo výške 70.000,- CZK a pohyblivej mzdy na sumu vo výške 120.000,- CZK, pričom vyplácanie obidvoch týchto súm sa malo uskutočniť v slovenských korunách podľa priemerného mesačného kurzu určeného NBS za mesiac, v ktorom zamestnancovi (žalovanej) vznikol nárok na mzdu.

24. Návrhom na mimoriadnu odmenu zo dňa 01.06.2001 (č. 1. 17 spisu) (ďalej len „Návrh“) vtedajší konateľ žalobcu Ing. Radek Kňava stanovil podmienky pre vyplatenie mimoriadnej odmeny pre žalovanú v pozícii výkonnej riaditeľky. Z Návrhu je zrejmé, že za obdobie 01.06.2001 do 31.12.2001 bude žalovanej za každú vyplatenú zmluvu patriť odmeny vo výške 60,- Sk. Táto odmena mala byť vyplácaná za každý mesiac samostatne za splnenia podmienky, že ku koncu obdobia predchádzajúcemu tomuto mesiacu neprekročila klientska recidíva 1,5 %. V rámci uvedeného Návrhu boli stanovené hranice započítateľných zmlúv, hodnoty koeficientov ako aj vzorec na výpočet odmeny. Odvolací súd uvádza, že zo súdneho spisu nebolo zistené, že by došlo k zvýšeniu hranice klientskej recidívy na 3 %. Odvolací súd konštatuje, že podmienky stanovené v Návrhu sa striktnie aplikovali len na obdobie od 01.06.2001

do 31.12.2001, tzn. že odo dňa 01.01.2002 žalovaná nebola oprávnená postupovať podľa Návrhu a vyplácať si mimoriadne odmeny na jeho základe. Z obsahu spisu nevyplýva, že by na ďalšie obdobie boli schválené, resp. stanovené podmienky na vyplatenie mimoriadnej odmeny.

25. Z údajov obsiahnutých vo výpisoch z obchodného registra žalobcu vyplýva, že Ing. J. A. bol pôvodne jediným spoločníkom žalobcu. Na základe rozhodnutia jediného spoločníka zo dňa 23.08.2001 a zmluvy o prevode obchodného podielu zo dňa 23.08.2001 Ing. J. A. previedol celý svoj obchodný podiel na spoločnosti žalobcu na spoločnosť Profireal, a.s., so sídlom Belgická 38/196, 120 00 Praha 2, Česká republika, IČO: 61 860 069 (ďalej len „Profireal, a.s.“ alebo „jediný spoločník“), ktorá sa stala jediným spoločníkom spoločnosti žalobcu. Notárskou zápisnicou č. Nz 471/01 spísanou dňa 16.10.2001 bolo osvedčené nové úplné znenie zakladateľskej listiny spoločnosti žalobcu. Zo spisu a ani z údajov v obchodnom registri nie je zrejmé, kedy presne došlo k vymenovaniu žalovanej do pozície konateľky spoločnosti žalobcu. Výpis z obchodného registra obsahuje len informáciu o výmaze Ing. J. A. ako konateľa spoločnosti žalobcu z obchodného registra dňa XX.XX.XXXX a zápise žalovanej ako konateľky spoločnosti žalobcu do obchodného registra odo dňa 21.11.2001. Podľa tvrdení žalobcu bola žalovaná na základe rozhodnutia jediného spoločníka spoločnosti žalobcu zo dňa 16.10.2001 vymenovaná do funkcie konateľky, avšak dané rozhodnutie sa v súdnom spise nenachádza. To znamená, že v priebehu konania nedošlo k ozrejmieniu skutočnosti, od kedy bola žalovaná v postavení konateľky v spoločnosti žalobcu.

26. Z rozhodnutia jediného spoločníka zo dňa 12.10.2001 (č. l. 70 spisu - príloha na č. l. 158), kde sa za žalobcu zúčastnila žalovaná vyplýva, že „Dohodnuto odmeňovanie ředitele PHNG po dobu souběžného výkonu funkcí paní Hrubíkovou v PSK a PHNG. Období souběhu je nutno zkrátit na minimální dobu (předpokal nejdéle do 03.2002). Dohodu naplní pan Satrapa v rámci statutárního řízení.“ V rozhodnutí jediného spoločníka zo dňa 02.11.2001 (č. l. 70 spisu - príloha na č. l. 172), kde je opätovne zúčastnenou za žalobcu žalovaná je uvedené, že „Výkonnou ředitelkou ve společnostech PSK a PHNG je paní Hrubíková. Její práci bude koordinovat a kontrolovat osobně DB (pravdepodobne L. B.) nebo prostřednictvím pana Satrapy. Paní Hrubíková bude jmenována do představenstva společnosti PČR. ... Finanční řízení společností PSK a PHNG přebírá pan Satrapa, termínované vklady na Slovensku a v Maďarsku paní Hrubíková.“

27. Z uvedeného sa javí ako keby žalovaná vykonávala funkciu riaditeľky už v októbri 2001. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že Mandátna zmluva bola medzi PROFIREAL HUNGARIA RT ako mandantom a žalovanou v postavení mandatára uzavretá za účelom výkonu funkcie generálneho riaditeľa žalovanou až dňa 01.01.2002 (ďalej len „Mandátna zmluva PHNG“). V bode IV. pod názvom Odmena Mandatára Mandátnej zmluvy PHNG sa uvádza, že „Zmluvné strany súhlasne vyhlasujú, že odmena a iné príspevky, ktoré Mandatárovi prislúchajú, respektíve refundácia v prípade zániku poverenia, budú riešené osobitnou dohodou uzavretou medzi zakladateľom Mandanta a Mandatárom.“

28. Zo zápisu z rokovania predstavenstva jediného spoločníka zo dňa 30.11.2001 (č. l. 57 spisu), na ktorom sa zúčastnili: Michal Satrapa, David Chour a žalovaná je zrejmé, že v prípade Maďarska (PHNG) bola stanovená odmena pre predsedu predstavenstva vo výške 1.800,- Eur, pre členov predstavenstva bola dohodnutá odmena vo výške 1.500,- Eur, predsedovi dozornej rady prináležala odmena vo výške 1.000,- Eur a pre členov dozornej rady zase odmeny vo výške 700,- Eur. V prípade Slovenskej republiky, teda PSK = spoločnosť žalobcu boli stanovené odmeny za výkon funkcie konateľa 1.300,- Eur a pre konateľa s výkonnou činnosťou (žalovanú) odmena vo výške 1.500,- Eur. Z uvedeného zápisu nevyplýva, od kedy by sa uvedené odmeny mali vyplácať, či už za mesiac november 2001 alebo až od decembra 2001. Napriek tomu si žalovaná v októbri 2001 nechala vyplatiť 1.800,- Eur za výkon funkcie predsedu predstavenstva v PHNG a v novembri 2001 si žalovaná vyplatila 2x1.500,- Eur za výkon funkcie konateľa s výkonnou činnosťou ešte za september a október 2001. S prihliadnutím na vyššie uvedené, nie je zrejmé od kedy žalovaná zastávala funkciu konateľky v spoločnosti žalobcu, a tým pádom od kedy mala žalovaná nárok na vyplatenie odmeny. Zo súdneho spisu ako už bolo uvedené vyššie vyplýva, že v spoločnosti PHNG žalovaná vykonávala funkciu generálnej riaditeľky. Odvolací súd poukazuje na absenciu dôkazov preukazujúcich, že žalovaná zastávala v spoločnosti PHNG funkciu predsedu predstavenstva a od kedy. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že z daného rokovania predstavenstva nie je jasné, z prostriedkov ktorej spoločnosti PSK/PHNG majú byť vyššie uvedené odmeny vyplatené. Žalovaná si odmeny vyplatila zo spoločnosti žalobcu, teda PSK.

29. Dňa 10.01.2002 sa konalo zasadnutie predstavenstva jediného spoločníka (č. l. 70 spisu - príloha na č. l. 200 - 205), kde žalovaná vystupovala ako členka predstavenstva napriek tomu, že podľa výpisu z obchodného registra Profireal, a.s. jej funkcia členky predstavenstva vznikla až odo dňa 19.02.2002. V rámci tohto zasadnutia predstavenstva žalovaná navrhla mimoriadne odmeny vybraným pracovníkom PSK za splnenie úloh v roku 2001 - výkonným riaditeľom mimoriadnu odmenu vo výške 1 mesačného platu a vedúcim oddelenia mimoriadnu odmenu vo výške 5.000,- CZK na jednotlivca, ktoré predstavenstvo schválilo. Nakoľko Dodatok č. 2 nadobudol účinnosť dňa 01.01.2002, tak v čase schválenia návrhu predneseného žalovanou v postavení výkonnej riaditeľky žalobcu, táto mimoriadna odmena predstavovala sumu vo výške 70.000,- CZK, a nie 55.000,- Sk ako tvrdí žalobca vo svojom vyjadrení (č. l. 372 spisu). V tomto vyjadrení (č. l. 372 spisu) žalobca zároveň uvádza, že si žalovaná túto odmenu vyplatila ešte v mesiaci 12/2001, a to napriek tomu, že jej bola priznaná až v mesiaci 01/2002. Odvolací súd v tejto súvislosti uvádza, že vyplatenie tejto odmeny z výplaty podľa výplatnej pásky žalovanej za mesiac 12/2001 (č. l. 65 spisu) nevyplyva. Na tomto zasadnutí predstavenstva bol ďalej prerokovaný návrh systému odmeňovania v roku 2002, podľa ktorého „Odměny členů představenstva budou pouze symbolické, tj. 15 tis. Kč pro předsedu představenstva a 10 tis. Kč pro člena představenstva. ... Připravit návrh pro odměňování paní Hrubíkové v PHNG, nutno stanovit výši odměny a dobu pověření pro práci v PHNG. Důraz v odměňování bude v pohyblivé složce ne ve fixní složce. ... Stejní členové představenstva a dozorčí rady nesmí být v PČR a v PHNG. Filozofie vychází z toho, že akcionář nemůže sám sebe řídit. Nejjedoduší bude, když v PHNG bude generální ředitel paní Hrubíková, která se ale bude zúčastňovat všech jednání představenstva PČR.“ Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd konštatuje, že zo spisu nie je jednoznačne preukázané, od kedy žalovaná zastávala funkciu generálnej riaditeľky v PHNG a či bola v PHNG aj na pozícii predsedu predstavenstva alebo člena predstavenstva, nakoľko nie je dostupný výpis z obchodného registra PHNG. Ani z tejto zápisnice zo zasadnutia predstavenstva jediného spoločníka zo dňa 10.01.2002 nevyplyva, od kedy vzniká nárok na vyplatenie vyššie uvedených odmien (15.000,- CZK za výkon funkcie člena predstavenstva). V rámci rozhodovacej činnosti odvolací súd zistil, že žalovaná vykonávala funkciu člena predstavenstva v PČR od 19.02.2002, inak vykonávala funkciu konateľky a výkonnej riaditeľky v PSK a v PHNG zastávala funkciu generálnej riaditeľky. Vzhľadom na uvedené má odvolací súd za to, že si žalovaná bola oprávnená vyplatiť odmenu 15.000,- CZK najskôr až za mesiac 02/2002, a nie ako si vyplatila v mesiaci 01/2002. Naopak 20.000,- CZK si žalovaná ako odmenu vyplatila v súvislosti so spoločnosťou PHNG od mesiaca 01/2002, pričom absentuje jej odôvodnenie a opodstatnenie, či sa má jednať o odmenu za výkon funkcie generálnej riaditeľky v PHNG alebo inú funkciu.

30. Dňa 31.01.2002 sa uskutočnilo zasadnutie predstavenstva jediného akcionára (č. l. 70 spisu - príloha na č. l. 217), kde bol schválený systém odmeňovania štatutárnych orgánov a výkonného manažmentu pre PČR, PSK a PHNG. V rámci schváleného systému odmeňovania predseda dozornej rady odporučil, aby boli mesačné pohyblivé odmeny ostatných pracovníkov vyplácané v plnej výške len v prípade splnenia náročných úloh a za mimoriadne výkony s tým, že odmeny by mali byť diferencované a priemerná výška vyplácaných odmien by sa mala pohybovať v rozpätí 40-50% prísľúbených odmien za spoločnosť. Pohyblivé odmeny by aj v prípade ostatných pracovníkov mali odzrkadľovať plnenie rozhodujúcich ukazovateľov stanovených spoločnosťou za jednotlivé časové obdobia. Zo zápisnice zo zasadnutia predstavenstva jediného akcionára uskutočneného dňa 31.01.2002 nie je zrejmé, v čom konkrétne spočíval tento schválený systém odmeňovania.

31. Podľa Dohody o rozviazaní pracovného pomeru zo dňa 20.05.2002 žalovaná mala okrem mzdy za mesiac 06/2002 nárok aj na sumu vo výške dvojnásobku brutto platu, teda 2 x 70.000,- CZK, ktorú si oprávnené vyplatila.

32. Na pojednávaní konanom dňa 06.10.2004 bol ako svedok vypočutý pán Satrapa, ktorý vo svojej výpovedi uviedol, že o pridelení odmien rozhodovalo predstavenstvo jediného akcionára. V súvislosti s tvrdením žalovanej, že jej bola priznaná odmena vo výške 12 násobku mzdy za získanie 10.000 klientov za rok 2001 pán Satrapa uviedol, že z jeho strany nedošlo k schváleniu danej odmeny a nemal vedomosť ani o jej schválení predstavenstvom. Zmenu hranice klientskej recidívy z 1,5 % na 3 % pán Satrapa na pojednávaní nepotvrdil.

33. Žalovaná do súdneho spisu založila svoju výplatu podľa výplatných pások za obdobie od októbra 2001 do júna 2002 (č. l. 64 - 67 spisu), z ktorej vyplýva, že jednotlivé položky si vyplatila na základe: Manažerskej zmluvy, Mandátnej zmluvy PHNG (ktorá v sebe neobsahovala konkrétnu sumu mzdy, ale k

výplate týchto súm dostala ústny súhlas predstavenstva - p. Touška a p. Satrapu), zápisu z rokovania predstavenstva jediného akcionára zo dňa 30.11.2001, návrhu na mimoriadnu odmenu zo dňa 01.06.2001, ročná odmena za získanie 10.000 klientov odsúhlasená p. Beranom, Dodatok č. 2, rozhodnutie predstavenstva a.s. ČR a rozhodnutie predstavenstva r. t. MR. Vzhľadom na uvedené odvolací súd zdôrazňuje, že tvrdenie žalovanej o ústnom súhlase predstavenstva, konkrétne p. Touška a p. Satrapu nie je ničím preukázané, že k takémuto súhlasu reálne došlo. Zároveň tvrdenie žalovanej o schválení vyplatenia sumy na základe rozhodnutia predstavenstva a.s. ČR a rozhodnutia predstavenstva r. t. MR, z ktorého nie je zrejmé, kedy k predmetným rozhodnutiam došlo, čo bolo ich obsahom a či boli založené do súdneho spisu. Schválenie vyplatenia si sumy vo výške 660.000,-Sk ako 12 x 55.000,- Sk žalovanou za získanie 10.000 klientov nebolo v konaní preukázané relevantným dôkazom okrem tvrdenia žalovanej o súhlase p. Berana.

34. Vo vyjadrení a čiastočnom späťvzatí žaloby žalobcom doručenom súdu prvej inštancie dňa 17.09.2012 (č. l. 370 a nasl. spisu) žalobca uviedol, že v mesiacoch 11/2001 a 12/2001 nebola splnená podmienka klientskej recidívy, keďže k 31.10.2001 aj k 30.11.2001 klientska recidíva prekročila hranicu 1,5 %. Napriek tomu v mesiacoch 11/2001 a 12/2001 bola splnená tzv. „náhradná“ podmienka, keďže pri niektorých zmluvách vyplatených v mesiacoch 11/2001 a 12/2001 došlo v týchto mesiacoch k uhradeniu prvej splátky požičanej sumy zo strany klienta. Vzhľadom na uvedené mala žalovaná aj za mesiace 11/2001 a 12/2001 nárok na vyplatenie mimoriadnej odmeny, nie však za všetky zmluvy vyplatené v týchto mesiacoch, ale len za tie, ku ktorým bola v mesiacoch 11/2001 a 12/2001 uhradená prvá splátka zo strany klienta, t. j. v menšom rozsahu ako si ju reálne vyplatila. Z doterajšieho priebehu konania nie je zrejmé, ktoré konkrétne zmluvy uzavreté s jednotlivými klientmi boli započítané, v akom rozsahu, z ktorých konkrétnych zmlúv si žalovaná bola oprávnená vyplatiť mimoriadnu odmenu a z ktorých už nie, resp. „nie v plnej výške“.

35. Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že medzi žalobcom a žalovanou existoval právny vzťah zamestnávateľa a zamestnanca (pozícia výkonnej riaditeľky) na základe Manažerskej zmluvy a zároveň vykonávala žalovaná funkciu konateľu v spoločnosti žalobcu. Mandátna zmluva PHNG bola uzavretá medzi žalovanou a spoločnosťou PHNG. To znamená, že Mandátna zmluva PHNG nezaložila ďalší v poradí tretí právny vzťah medzi žalobcom a žalovanou. Nakoľko v konaní nebol predložený relevantný dôkaz (rozhodnutie predstavenstva spoločnosti Profireal, a.s.) o tom, že odmeny za výkon funkcie generálnej riaditeľky v spoločnosti PHNG majú byť vyplácané z finančných prostriedkov žalobcu, odvolaciemu súdu sa postup žalovanej nejaví ako konanie v súlade so záujmami žalobcu.

36. Súd prvej inštancie sa nezaoberal dostatočne obsahom týchto právnych vzťahov, neboli jasne definované práva a povinnosti z nich vyplývajúce, v konaní nebolo bez akýchkoľvek pochybností zistené, na aké finančné ohodnotenie mala žalovaná za jednotlivé pozície vykonávané u žalobcu nárok ani, prečo si žalovaná vyplácala odmeny za mesiace, kedy o týchto odmenách ešte rozhodnuté nebolo a dokonca ani to, prečo boli na odmeny za výkon funkcie generálnej riaditeľky v PHNG použité finančné prostriedky žalobcu.

37. Žalobca sa v konaní domáha voči žalovanej náhrady škody, ktorá mu mala vzniknúť porušením povinnosti žalovanou a konkrétne tým, že si žalovaná vyplácala mzdu a odmenu v neoprávnenej výške. V danom prípade žalobca nesie dôkazné bremeno v tom smere, na základe akých dokladov, resp. rozhodnutí predstavenstva spoločnosti Profireal, a.s. si (ne)bola žalovaná oprávnená vyplatiť tú ktorú položku - mzdu a odmenu, aké podmienky bola žalovaná povinná splniť a aj reálne splnila. Klientska recidíva bola stanovená na hranicu 1, % a v prípade jej prekročenia zanikol nárok na vyplatenie odmeny. V priebehu konania nedošlo k objasneniu toho, že hranica klientskej recidívy bola v konkrétnych mesiacoch prekročená, nakoľko sa v spise nenachádzajú žiadne konkrétne dôkazy (napr. jednotlivé klientske zmluvy), aby súd mohol túto skutočnosť posúdiť. Zároveň žalobca uviedol, že aj keď nebola splnená podmienka neprekročenia hranice klientskej recidívy, žalovaná mala napriek tomu nárok na čiastočné vyplatenie odmeny za splnenie tzv. náhradnej podmienky. Definovanie tzv. náhradnej podmienky žalobcom sa v konaní taktiež neuskutočnilo predložením konkrétnych dôkazov (napr. klientskych zmlúv), z ktorých došlo k uhradeniu prvej splátky požičanej sumy zo strany klienta, ani jednotlivé kritéria na výšku vyplatenia odmeny. Odvolací súd nemá za preukázané, na základe akých skutočností, popriprade ktorých klientskych zmlúv bola stanovená hranica prekročená a mala za následok nevyplatenie odmeny, resp. nevyplatenie odmeny v plnej výške. Dôkazy absentujú aj súvislosti s vyplatením si sumy vo výške 660.000,-Sk ako 12 x 55.000,- Sk žalovanou za získanie 10.000 klientov,

uvedené je založené len na tvrdení žalovanej, ktoré bolo svedeckými výpoveďami popreté.

38. Odvolací súd v súvislosti so žalobcom namietaným dôkazným bremenom žalovanej poukazuje na to, že okruh rozhodujúcich skutočností, ktorých sa týkajú povinnosti tvrdenia a označenia dôkazov na preukázanie tvrdení, je daný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer účastníkov konania. Táto norma zásadne určuje tak rozsah dôkazného bremena (okruh skutočností, ktoré musia byť preukázané), ako aj nositeľa dôkazného bremena. Na povinnosť tvrdenia nadväzuje povinnosť označiť dôkazy preukazujúce tvrdené skutočnosti. Z uvedeného je zrejmé, že žalobcu zaťažuje dôkazné bremeno preukázať uzavretie zmluvy, obsah rozhodnutia spoločníka, menovacie dekréty a poskytnutie plnenia podľa nich resp. v rozpore s nimi. Pokiaľ sú tieto skutočnosti preukázané, žalobca uniesol tak bremeno tvrdenia, ako aj bremeno dôkazu. Žalovaný nie je procesným subjektom, ktorého by sa vyššie spomenuté procesné povinnosti netýkali; pokiaľ sa chce v konaní úspešne brániť, musí tvrdiť, že za poskytnuté plnenie zaplatil a na svoje tvrdenie musí označiť dôkazy. Teória v tejto súvislosti hovorí o tzv. presúvaní dôkazného bremena. Ide tu o rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi účastníkov konania v závislosti na aktuálnom stave (priebehu) konania a na tom, ako právna norma vymedzuje práva a povinnosti účastníkov hmotnoprávneho vzťahu. (rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 22. septembra 2010, sp. zn. 3MCdo/6/2010)

39. Odvolací súd zastáva názor, že súd prvej inštancie napadnutým rozhodnutím nerešpektoval dôvody skoršieho zrušujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu a vytýkané vady konania pre riadne zistenie skutkového stavu a zaujatie právneho názoru. Samotné konštatovanie, súdom prvej inštancie, že na základe doplneného dokazovania formou znaleckého posudku, žalovaná svojim nesprávnym postupom (vyplatením mzdy a odmeny v neoprávnenej výške) spôsobila škodu žalobcovi, bez ďalšieho doplnenia dokazovania vo vyššie uvedenom smere nie je postačujúce. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí a v ostatnom konaní nevenoval dostatočnú pozornosť skutočnostiam, ktoré boli zdôraznené v skorších zrušovacích rozhodnutiach odvolacieho súdu.

40. Vzhľadom na uvedené zistenia Najvyšší súd Slovenskej republiky preto napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 12. novembra 2014, č. k. 10Cbs/4/2003-996 v znení opravného uznesenia Krajského súdu v Bratislave zo dňa 15. decembra 2014, č. k. 10Cbs/4/2003-1007 podľa ust. § 389 ods. 1 písm. a/ C. s. p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

41. V zmysle ust. § 396 ods. 3 C. s. p. ak odvolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (ust. § 419 C. s. p.). Dovolanie je podľa ust. § 421 C. s. p. prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (ust. § 421 ods. 1 C. s. p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa ust. § 357 písm. a/ až n/ (ust. § 421 ods. 2 C. s. p.). Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (ust. § 423 C. s. p.). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (ust. § 424 C. s. p.). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znova od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (ust. § 427 ods. 1 C. s. p.). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (ust. § 427 ods. 2 C. s. p.). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne(dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (ust. § 428 C. s. p.). Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (ust. § 429 ods. 1). Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak

je:

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (ust. § 429 ods. 2 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (ust. § 434 C. s. p.). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (ust. § 430 C. s. p.).